

Отже, зважаючи на існуючі проблеми, можна запропонувати такі шляхи вирішення:

- підвищення контролю за діяльністю банків;
- підвищення рівня капіталізації банків;
- забезпечення довіри до банків;
- посилення боротьби з відмиванням злочинних грошей;
- участь банків у міжнародних банківських об'єднаннях, відкриття філій за кордоном.

Варто зазначити, що протягом 2014-2016 рр. понад 80 представників банківського сектору були виведені з ринку, які за рішення НБУ та відповідного законодавства були неплатоспроможними, у т.ч. за ведення ризикової діяльності, систематичні порушення законодавства в сфері фінансового моніторингу, а також за непрозору структуру власності, що є свідчення перших кроків до стабільності банківського сектору в Україні.

Вітчизняний банківський сектор перебуває під впливом кризових явищ, неспроможності ефективного функціонування, відсутності стратегічних орієнтирів розвитку, невиконання основної функції – економічне зростання економіки. На нашу думку, неефективність банківського сектору економіки України зумовлена консолідацією трьох основних груп чинників: внутрішньобанківські (рівень кваліфікації менеджменту та правильність визначення стратегій розвитку); макроекономічні; структурні. Варто зазначити, що макроекономічні показники розвитку свідчать про застій у діяльності реального сектору економіки, низький рівень життя населення, високі темпи інфляції, податкове навантаження, зростання державної заборгованості та дефіциту бюджету, а структурні – кризу у банківському та фінансовому секторі, відсутність взаємодії з економічними суб'єктами.

Як наслідок, Україна у 2016 році займає 59 із 61 країн позицію за рівнем конкурентоспроможності, 130 із 168 країн – у рейтингу сприйняття корупції, 123 із 157 країн – у світовому рейтингу щастя. Діяльність банківського сектору вітчизняної економіки віддзеркалює невирішені проблеми на рівні держави, які у своєму консолідованому вигляді блокують здійснення ефективного фінансового посередництва банками та подальше економічне зростання держави. На загальнодержавному рівні мають бути створені умови для реалізації кредитних відносин, доступності кредитів серед суб'єктів економіки та населення, підвищено рівень життя населення, що сприятиме підвищенню рівня кредитоспроможності та платоспроможності.

Безпосередньо обов'язково у вітчизняному банківському секторі має бути створений безпечний, легітимний і міцний фундамент для реалізації відносин з населенням, представниками реального сектору економіки та державою. При цьому вирішального стратегічного значення набуває розробка такої грошово-кредитної, фіскально-бюджетної політики держави, які створюватимуть умови для розвитку підприємництва, детінізації економіки країни та зменшення рівня корупції.

Перелік посилань:

1. Примерова О. К. *Інтеграція банківської системи як організаційна інновація і потреба розвитку світового фінансового ринку* / О. К. Примерова // *Проблеми науки*. – 2016. – № 5.- С. 31-37.
2. Вовчак О. Д. *Кредит і банківська справа: підручник* / О. Д. Вовчак. – К.: Знання, 2008. – 564 с.
3. Давидкова Н. М. *Класичний приватний університет* / Н. М. Давидкова // *Сучасний стан розвитку банківського сектору економіки України*. 2014 р. ст. 35-39.
4. *Національний банк України [Електронний ресурс]*. – Режим доступу: bank.gov.ua

ТАРГЕТУВАННЯ ІНФЛЯЦІЇ – ВИКЛИКИ СЬОГОДЕННЯ

М.М. Шелевер, здобувач вищої освіти

Науковий керівник: Л.М. Перехрест, к.е.н., доцент

Університет державної фіскальної служби України, м. Ірпінь

В економічній системі сучасної України гостро стоїть проблема зростаючих інфляційних процесів, які підвищують ризики в діяльності суб'єктів господарювання, знижують реальні доходи та купівельну спроможність населення і спричиняють скорочення платоспроможного попиту, породжують диспропорції суспільного виробництва. Проблема забезпечення цінової стабільності потребує особливої уваги як в теоретичних розробках, так і при формуванні коротко- та середньострокової політики, адже досягнення сталого економічного розвитку можливе лише за умови підтримки помірною рівня інфляції. У зв'язку з цим особливого значення набуває пошук механізмів грошово-кредитної політики в контексті впровадження інфляційного таргетування.

Таргетування інфляції – монетарний режим, який передбачає відповідальність Центрального Банку за дотримання проголошеного значення офіційного рівня інфляції (таргету) протягом визначеного періоду часу[1].

При аналізі інфляційного таргетування буде доречно вивчити іноземний досвід деяких країн, які запровадили цей монетарний режим, та зміни в економічних показниках, які відбулися після його введення.

Зупинимося на конкретних заходах впровадження механізму таргетування зокрема: Угорщина – 2001 р., Чехія – 1998 р.

Зокрема діяльність Національного банку Угорщини щодо регулювання темпів інфляції була побудована на моделі квартальних прогнозів. Прогноз публікувався в «Квартальному звіті з інфляції». У разі відмінності значень цільового показника інфляції, Центральний банк Угорщини послаблює або робить більш жорсткі грошово-кредитні заходи, в основному, це відбувається шляхом зміни базових відсоткових ставок [2].

Прийняття рішень Чеським Національним Банком (ЧНБ) про реалізацію стратегії інфляційного таргетування ґрунтується на базі оцінок інфляційних процесів. За оцінками ЧНБ, зміна відсоткових ставок робить найбільший вплив на інфляцію лише через 12-18 місяців. ЧНБ фокусує увагу на даному періоді часу в процесі розробки грошово-кредитної політики, хоча звичайно періоди до і після також приймаються до уваги [2].

Однак якщо звернутися до досвіду зарубіжних країн у здійсненні валютного режиму таргетування інфляції, важливо відзначити, що у Чилі після введення інфляційного таргетування рівень інфляції зменшився з 28% до 3% [3], цей процес зайняв 10 років та супроводжувався низкою якісних соціально – економічних змін, у країнах Європейського Союзу ближче до України країною за економічним розвитком є Польща, саме в цій державі політика таргету, протягом 6 років знизила показник інфляції з 11% до 1,5%.

Отже, після запровадження інфляційного таргетування в країнах, що аналізуються, темпи зростання інфляції знижується.

Таким чином, на наш погляд, перевагами запровадження іноземного досвіду таргетування інфляції в Україні можуть стати:

- зниження інфляційних очікувань населення;
- співпраця Національного банку України та населення;
- надання гнучкої грошово-кредитної і валютної політики Центрального банку;
- створення сприятливих умов для розвитку всіх секторів економіки.

Разом з тим на сьогодні в Україні відбуваються дискусії, щодо доцільності та актуальності введення в нинішніх політичних та економічних умовах такого грошового інструмента, як інфляційне таргетування. Одним з ключових факторів, що суттєво впливає на застосування інфляційного таргетування в Україні, на думку деяких вчених є занадто високий рівень інфляції.

Спираючись на досвід зарубіжних країн інфляційне таргетування є «рятівним кругом» економіки. Разом з тим впровадження режиму інфляційного таргетування в Україні дасть перші результати підвищення фінансової безпеки не через 2 чи 5 років, а з урахуванням нинішнього рівня інфляції і стану економіки в цілому через 10 або навіть 15 років. Водночас слід розуміти, що якісні зміни, реформування повинно бути комплексним, тому тільки за умови співпраці всіх секторів економіки буде відбуватися зниження темпів інфляції в Україні.

Накопичений світовий досвід свідчить, що режим інфляційного таргетування дає можливість владі досягти певних успіхів в управлінні інфляцією, гнучкому і оперативному реагуванні на інфляційні фактори і створення стимулів та умов для довгострокового економічного зростання. Однак в умовах періодичних кризових явищ в світовій економіці центральні банки змушені приймати часом досить суперечливі адаптивні заходи в рамках грошово-кредитної політики. Зазначене вказує на необхідність подальшого дослідження режиму інфляційного таргетування в Україні з метою його вдосконалення.

Перелік посилань:

1. Петрик О. Теоретико-концептуальні основи таргетування інфляції / О. Петрик, С. Ніколайчук // Банківська справа. – 2009. – № 2. – С. 3-12.
2. Вавра Д. Досвід інфляційного таргетування: уроки для України / Д. Вавра // Вісник НБУ. – 2015. – № 233. – С. 40-57.